

ophøre, om det skal ske i den Form, at den hele Anstalt skulde likvidere, fuldstændig standse sin Virksomhed, eller om de allerede tegnede Livrenter skulde betragtes som gjældende og vedvarende. Jeg antager, at den sidste Forstaaelse maa være den rigtige, og under denne Forudsætning er det, at den af mig opstillede Beregning er korrekt, det vil sige under Forudsætning af, at de tegnede Livrenter ere Maximum. Helle Formaalet, der herved vilde være naaet, vilde altsaa være endnu nærværende end det, som de tidligere opstillede Beregninger faae ud. Jeg vil ikke paastaa, at det absolut vil gaa saaledes, men sikkert er det, at det kunde gaa saaledes, at den Dag, da Ordningen traadte i Kraft, da den blev effektivt gjældende, kunde der være en saadan Tilstrømmen, og det navnlig af dem, der havde nærmest og lettest ved at melde sig paa vedkommende Kontor, at den meget ærede Finansminister maatte inden Alften kunde faae Anledning til at hænge den røde Bygte ud og sige, at Alt var udsolgt. Men var det kun dette, hvorom det gjaldt, at komme et vist flævert Antal Personer til Hjælp i Kredse og indenfor Klasser, som det øiensynlig ikke har været dette Things tidligere Forslags Diemed at komme til Hjælp paa den Maade — var dette kun Diemedet, saa vilde Maaden at komme til dette Resultat paa kunne være meget simplere, thi man kunde da simpeltvæet opnaa det Samme ved blot at give en Bevilling til at forhøje alle de hidtil i Livrenteanstalten tegnede Livrenter, der ere under 200 eller 300 Kr., til dette Beløb. Det er min Overbevisning, at der ved en saadan Foranstaltning vilde opnaas affirat det Samme eller ialtfald noget Tilsvarende til, hvad der vilde naas ved dette Lovforslags Virkninger. Det er jo ogsaa ret mærkeligt at se det Forsvar, som er fremkommet for det forelagte Lovforslag fra forskjellige ærede Medlemmer. Det har været et Forsvar af en egen Art, thi man har i Reglen sagt, at alle Indbendinger mod Enkelthederne vil man mere eller mindre lade staa ved deres Værd, Bestemmelserne ville kunne ændres, det kan gøres om Altsammen, de favnede Dplysninger kunne tilveiebringes, alt dette maatte Thinget her nok kunne bringe. Noget ud af, og med Hensyn til dem vilde man ogsaa være villig til at gjøre alle fornødne Indrømmelser. Det, som man har fastslaaet, og som har været Hjærnen i Forsvaret, har imidlertid kun været dette: Det er en Tak! Det er en Tak, som Lovforslaget indeholder, det er den, som man vil godkende og knæsette, og som egentlig al Ros

er tildelt. Overfor selve Tanken vil det forøvrigt, naar der har været sigtet saa ofte til den tidligere af Folkethinget afgivne Betænkning, være interessant at høre Udtalelser fra den Side af det paagjældende Udvalg, som den Gang udtalte sig principielt imod denne Tak. Jeg siger navnlig til det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage), som i den Henseende har afgivet en særlig Betænkning. Men, idet jeg nævner den Udvalgsbetænkning — det tilkommer forøvrigt ikke nærmest mig at tage denne Betænkning i Forsvar; jeg var ikke med til at afgive den, og den indeholder forøvrigt Ting, som jeg ikke kan slutte mig til — saa maa jeg sige, at den Maade, hvorpaa denne Betænkning er tagen til Indtægt for det foreliggende Lovforslag, forekommer mig at være i allerhøjeste Grad uberettiget. Den Betænkning, som den Gang afgaves, har nemlig opstillet to Tanker, to Forslag ved Siden af hinanden. Det ene er dette, at man anbefaler Oprettelsen af en Alderdomsforsørgelsesanstalt paa billigere Vilkaar end de nu gjældende, forsaavidt man antog, at en højere Rentefod kunde lægges til Grund end den, hvorpaa Livrenteanstalten nu er baseret. Det er anerkjendt af Alle, at baade selve Rentefoden og Sandsynlighedsberegningen, hvorpaa Livrenteanstalten hviler, er for kostbar, er for høj. Altsaa, en saadan Anstalt maatte kunne baseres paa langt billigere og for Interessenterne gunstigere Beregninger, og der er eksempelvis anført, at man maatte maatte kunne gaa indtil 5 pCt., da man ser, at f. Ex. Sparekassen for Statens Bestillingsmænd har kunnet balancere med 5 pCt. Rente; man kunde maatte gaa hertil i Henseende til at skaffe saa gunstige Vilkaar som muligt, og til en saadan Klasse — siger man — vilde der Intet være til Hinder for at aabne Udgang for Alle. Ved Siden heraf udtales i det Følgende i Betænkningen Ønskeligheden af, at Staten kunde komme de Trængende til Hjælp ved Tilskud. Mine Herrer! Dette er noget ganske forskjelligt fra det, som her foreligger. Her foreligger Forslag med almindelig Udgang for Alle, hvortil der er knyttet Statsstilskud; jeg skal senere komme tilbage til at se paa dets virkelige, sandsynlige Konsekventer. Det vil medføre en væsentlig Byrde for Statskassen til Hjælp for Klasser af Samfundet, som ikke kunne siges at være de egentlig trængende; det vil paa byrde Statskassen saadanne Byrder, at der ikke bliver Noget tilovers til det, som man den Gang havde sat som det Væsentlige, nemlig at hjælpe de Trængende. Jeg siger derfor i Forbigaaende, at det er mig aldeles